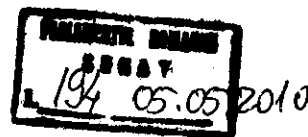
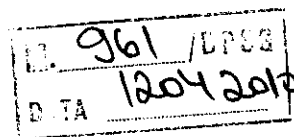

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege privind modificarea Ordonanței Guvernului nr. 21 din 21 august 1992 privind protecția consumatorilor, publicată în M. Of. Nr. 212 din 28 august 1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare*”, inițiată de 11 senatori – PD-L și un senator independent (Bp. 3/2010).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, propunându-se următoarele:

- completarea art. 9³ cu o nouă literă, **lit. h¹**), în sensul interzicerii clauzelor contractuale care dau dreptul furnizorului de servicii financiare să denunțe unilateral contractul pe motiv de risc reputațional sau încălcare a confidențialității, fără ca acestea să fie dovedite și constatate printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă;

- completarea ordonanței cu un nou articol, **art. 9¹²**, în sensul interzicerii ca totalul penalităților de întârziere percepute consumatorilor să depășească dublul sumei asupra căreia sunt calculate cu excepția furnizorilor de servicii financiare.

II. Observații

1. *Codul civil* consacră două principii importante care guvernează efectele actului juridic civil, și anume, *principiul forței obligatorii a convențiilor civile* „pacte sunt servanta”, „convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante”; - *principiul executării cu bună-credință a convențiilor*, „Convențiile trebuie executate cu bună-credință”.

De asemenea, potrivit art. 2 pct. 16 din *Ordonanța Guvernului nr. 21/1992*, prin clauză abuzivă se înțelege „o clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul și care prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților”.

Aceste prevederi se completează cu cele ale art. 4 alin. (1) și alin. (2) din *Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori, republicată*, potrivit cărora:

„(1) O clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

(2) O clauză contractuală va fi considerată ca nefiind negociată direct cu consumatorul dacă aceasta a fost stabilită fără a da posibilitate consumatorului să influențeze natura ei, cum ar fi contractele standard preformulate sau condițiile generale de vânzare practicate de comercianți pe piața produsului sau serviciului respectiv”.

Mai mult, în art. 1 la *Anexa Legii nr. 193/2000*, se menționează că sunt considerate clauze abuzive acele prevederi contractuale care dau dreptul comerciantului de a modifica unilateral clauzele contractului.

Având în vedere cele menționate, apreciem că prevederile art. 9³ lit. h) din *Ordonanța Guvernului nr. 21/1992*, raportate la prevederile *Legii nr. 193/2000*, acoperă din punct de vedere juridic paleta clauzelor abuzive care pot face obiectul contractelor între consumatori și furnizorii de servicii.

De altfel, conform lit. i) a aceluiași articol, orice notificare cu privire la modificarea conținutului clauzelor contractuale va fi transmisă consumatorilor cu cel puțin 30 de zile înainte de intrarea acesteia în vigoare, iar consumatorul are la dispoziție un termen de 15 zile de la primirea notificării pentru a comunica opțiunea sa de acceptare sau de neacceptare a noilor condiții. În același sens, se prevede că neprimirea unui răspuns din partea consumatorului în termenul menționat nu este considerată acceptare tacită.

Nu în ultimul rând, amintim că, prin *Decizia nr. 4116/2002*, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat faptul că invocarea propriei turpitudini nu este posibilă pentru rezilierea unui act juridic.

2. În ceea ce privește riscul reputațional, menționăm că el nu este definit într-un act normativ de nivel primar, ci ține, în primul rând, de apanajul domeniului asigurărilor, acolo unde există, de exemplu, un ordin al Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din România, respectiv *Ordinul nr. 18/2009 pentru aprobarea Normelor privind principiile de organizare a unui sistem de control intern și management al riscurilor, precum și organizarea și desfășurarea activității de audit intern la asiguratorii/reasiguratorii*, care definește, la art. 1 pct. 11 din Anexă, riscul reputațional ca fiind „posibilitatea înregistrării de pierderi sau a nerealizării profiturilor estimate, ca urmare a deteriorării imaginii și/sau a managementului societății (publicității negative) care conduce la lipsa încrederii publicului în integritatea societății”.

Mai mult, art. 10 din *Ordonanța Guvernului nr. 21/1992*, prevede ca drepturi ale consumatorilor, la încheierea contractelor, „libertatea de a lua decizii la achiziționarea de produse și servicii, fără a li se impune în contracte clauze abuzive sau care pot favoriza folosirea unor practici comerciale incorecte în vânzare, de natură a influența opțiunea acestora” și dreptul „de a beneficia de o redactare clară și precisă a clauzelor contractuale, indicarea exactă a prețurilor și tarifelor și, după caz, a condițiilor de garanție”.

Încălcarea acestor prevederi sunt sancționate, conform art. 50 din ordonanță, cu amendă sau, dacă fapta a avut ca urmare afectarea gravă și în mod repetat a intereselor economice ale unuia sau mai multor consumatori, se poate dispune chiar și „închiderea operatorului economic”.

3. Referitor la totalitatea penalităților de întârziere percepute consumatorilor, apreciem că fundamentul existenței și a cuantumului penalităților în contractele dintre consumatori, pe de o parte, și furnizori, pe de altă parte, îl reprezintă existența clauzei penale negociate de părți și acceptate de comun acord, ca în orice contract. Prin urmare, impunerea unui anumit cuantum pentru penalitățile de întârziere poate crea o aparență de neconstituționalitate raportată la art. 45 din *Constituția României, republicată*.

Soluționarea solicitării plății unor penalități, unor prejudicii morale sau daune conexe remedierii ori a înlocuirii serviciilor necorespunzătoare cerute de consumatori sau de operatorii economici este de competența instanței judecătorești competente ori a organismului de mediere competent.

4. Totodată, semnalăm faptul că, potrivit art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, un proiect de act normativ „trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare (...) cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne”.

Prin urmare, precizăm că ar fi trebuit ca soluțiile propuse să fie corelate cu prevederile *Legii nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor*, ale *Ordonanței Guvernului nr. 130/2000 privind protecția consumatorilor la încheierea și executarea contractelor la distanță, republicată, cu modificările ulterioare*, precum și cu cele ale *Legii nr. 193/2000*.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului